

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4120/2019
10.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слађана Купрес, адвокат из ..., против туженог „Generali osiguranje Srbija“ а.д.о. Београд, чији је пуномоћник Мирна Ракић Домазетовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1566/19 од 16.05.2019. године, на седници одржаној 10.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1566/19 од 16.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1566/19 од 16.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 12135/13 од 25.01.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати: за претрпљене физичке болове износ од 40.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 56.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 25.01.2019. године, као дана пресуђења до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете - на возилу, исплати износ од 222.438,55 динара са законском затезном каматом почев од 23.10.2018. године до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова прегледа и физикалне рехабилитације исплати износ од 12.800,00 динара са законском затезном каматом почев од 12.11.2012. године до коначне исплате. Одбијен је део тужбеног захтева којим је тужилац тражио накнаду нематеријалне штете преко досуђеног износа од 40.000,00 динара до траженог износа од 80.000,00 динара за претрпљене физичке болове и преко досуђеног износа од 56.000,00 динара до траженог износа од 80.000,00 динара за претрпљени страх. Одбијен је део тужбеног захтева за накнаду материјалне штете на возилу преко досуђеног износа од 222.438,55 динара до траженог износа од 287.769,20 динара са законском затезном каматом почев од 23.10.2018. године до исплате. Одбијен је део тужбеног захтева за накнаду материјалне штете на име накнаде трошкова прегледа и физикалне рехабилитације преко досуђеног износа од 12.800,00 динара до траженог износа од 16.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 12.11.2012. године до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу

накнади трошкове поступка у износу од 394.100,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је део тужбеног захтева тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка у периоду од дана пресуђења 25.01.2019. године до дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1566/19 од 16.05.2019. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у побијаном усвајајућем делу и делу којим је одлучено о трошковима поступка, тако што је одбијен тужбени захтев за исплату нематеријалне штете на име претрпљеног страха преко износа од 50.000,00 динара до износа од 56.000,00 динара (за износ од 6.000,00 динара) са законском затезном каматом почев од 25.01.2019. године до исплате, за исплату материјалне штете на возилу преко износа од 139.024,10 динара до износа од 222.438,55 динара (за износ од 83.414,45 динара) са законском затезном каматом почев од 23.10.2018. године до дана исплате и за исплату наканде трошкова прегледа и физикалне рехабилитације преко износа од 8.000,00 динара до износа од 12.800,00 динара (за износ од 4.800,00 динара) са законском затезном каматом почев од 12.11.2012. године до исплате, па је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 244.080,00 динара (уместо досуђеног износа од 394.100,00 динара) са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је првостепена пресуда у преосталом побијаном непреиначеном усвајајућем делу потврђена, а жалба туженог у преосталом делу одбијена. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 23.338,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у непреиначеном усвајајућем делу, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. наведеног ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је захтеву за накнаду нематеријалне и материјалне штете. Одлука другостепеног суда о основаности тужбеног захтева као и о висини накнаде материјалне и нематеријалне штете заснована је на примени одговарајућих одредаба материјалног права, а правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Смисао правила о дозвољености ревизије код преиначења у смислу наведеног члана је да је извршено преиначење на штету ревидента, односно да је ревизију изјавила странка којој је због преиначења право ускраћено или смањено. У овом случају, одлука је преиначена у корист ревидента – туженог, те му право није ни ускраћено ни смањено, па из тог разлога ревизија туженог на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, није дозвољена.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој парници поднета је 23.12.2013. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 237.024,10 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић